

Wednesday, December 30, 2015

Byråkratistatskuppen

Det finns en avhemligad CIA manual från 1944* som visar på hur det är en effektiv sabotagemetod mot en regering att faktiskt till punkt och pricka följa byråkratins regler. Detta innebär att för att fungera kan en regering och myndigheter INTE följa vad som officiellt sägs vara reglerna. Om det som sägs vara reglerna, och som är de 'byråkrati-granater' som 'avfyras' mot medborgare, innebär sabotage, då sysslar myndigheter med godtycklig sabotageverksamhet gentemot befolkningen.

*: Kallad Simple Sabotage Field Manual, från Office of Strategic Services (OSS), som senare blev CIA. Manualen sägs ha använts för att träna medborgarsabotörer i länder som Norge och Frankrike.

Byråkrati är alltså en av hemligtjänsterna erkänd och använd statskuppmetod. Det OSS/CIA skriver är bevis för att de strukturer som vi är lurade till att tro är vår enda möjliga verklighet - är självsaboterande - om de regler som är grunden för strukturerna används.

Det är denna sabotagemetod som används mot nationen.

Detta innebär även att de verkliga regler som strukturerna är beroende av bryter de regler som officiellt sägs vara reglerna. Dvs sabotagemetoden använder byråkratins regler mot nationen, medan de själva inte följer dessa regler för skulle de gjort det skulle de inte kunna hålla ihop som maktstruktur. Byråkratin stiftar sina egna lagar utan kontroll av folket. Byråkrati sätter oss i ett stålstarkt hölje av oregerat skapade regler skapade av en oligarki med oregerad makt.

Stater måste skiljas från de nationer de förväntas tjäna. Nationen utgörs av folket. Staten är inte detsamma som folket. Enligt grundlagen utgår den offentliga makten från folket. I verkligheten är staten och statsapparaten inkl. politiker styrda av andra än folket.

Det pågår seriös diskurs om hur Sverige konstitutionellt åter ska kunna bli en legitim stat. Den är nämligen inte det i dag. Det som har skett är att efter grundlagsändringen 1974 upphörde maktdelningen som hade funnits i 1809 års Regeringsform. Istället samlades efter 1974 all makt hos politiken under devisen att "all makt utgår från folket". Vad som menades med "folket" definierades för säkerhets skull inte. Nu fyrtio år senare ser vi tydligt hur den makten missbrukas. Riksdagens ledamöter är inte längre "folkets främsta företrädare", utan är reducerade till partikansliernas proselyter. En före detta riksdagsledamot beskrev dem i sin bok och boktitel som ett knapptryckarkompani. Politik har reducerats till ett maktspel där vinnaren roffar åt sig mest makt och störst förmåner. Eftersom makten inte längre är delad och de politiska partierna inte längre är beroende av sina medlemmar kan politiken bedrivas utan verklighetsförankring och utan hänsyn till landets långsiktiga utveckling. Politikerna "undervisar" i dag folket om "vad som är rätt", istället för att lyssna till folket. Konsekvensen av det förhållandet är att Sverige är i konstitutionell kris. Det finns inget giltigt samhällskontrakt. (Se vidare "Skapade kriser, istället för verkliga lösningar" och advokat Hans Kindstrands utmärkta text, som jag i detta stycke lånat några formuleringar från, "Grundlagen — Samhällskontraktet" från 2015-12-07.)

Det är möjligt att avkräva de enskilda operatörerna av detta 'stålstarka hölje' edliga vittnesmål som kommer att visa att de avsiktligt sysslar med naket tyranni. Det är däremot inte möjligt att använda deras sabotageapparat mot dem själva. De har ju tagit full kontroll över hela apparaten. Kan det dock visas att de avsiktligt sysslar med naket tyranni, då är de inte längre en dold utan nu en helt öppen, visserligen mycket mäktig, förbrytarorganisation, och vi kan äntligen 'kalla en spade för en spade'.

Kanske det skulle vara till hjälp att punktera vissa myter, som den om att myndigheter och stater skulle ha ett ansvar för medborgares säkerhet. Polisen har t.ex. inget rättsligt ansvar för medborgares säkerhet. De kan godtyckligt lägga ned anmälningar. Människor som försvarar sig mot överfall behandlas som brottslingar, och straffas mycket ofta hårt för att de har försvarat sig. Detta är uppenbarligen inte olyckor i arbetet, eftersom det är så genomgående. Se upp för den organiserade brottsligheten, Polisen - den farligaste brottsorganisationen, o.b.s., beväpnade och farliga, och med goda kontakter bland åklagarna. Vår säkerhet ligger inte i att överlämna rättigheter till exakt de som vill ta dem ifrån oss.

I Sverige kan ett brottsoffer dessutom i tron att han förhörs som offer berätta saker för polisen, som sedan använder det han sagt mot honom i en domstol, eftersom gärningsmannen tack vare lång erfarenhet av att vara i denna typ av situationer var snabb med att hävda sig ha varit offer, och för att polisen av någon anledning gärna såg att den verkliga

gärningsmannen fick fortsätta ställa till med bråk på gatorna, för det motiverar väl polisens, åklagarnas och rättsväsendets budgetar. Däremot måste i USA sedan Miranda v. Arizona år 1966 den som är misstänkt informeras om detta förhållande innan någon information denne delar får användas mot denne i domstol.

Andra myndigheter har endast ansvar för att följa vissa formalia i hur de avfärdar medborgare. Samtidigt blockerar myndigheter enskilda initiativ genom att 'avfyra' 'byråkrati-granater'. Medan myndigheternas handlande i praktiken visar att de INTE tjänar folket, utan att de har andra lojaliteter.

Ideologiska förvrängningar

"Avhandlingens genomgående tema är att rätten i vissa sammanhang kan användas för att ge felaktiga verklighetsbilder, varvid man kan lyckas uppnå acceptans för ett visst förhållande. Acceptansen uppnås i så fall på felaktiga premisser." (Töllborg, Dennis, Personalkontroll. En ideologikritisk studie kring den svenska personalkontrollkungörelsen (1986), s. 26.)

På svenska skulle den underrättelseoperationen som syftar till att alla bara ska upprepa vad de blivit itutade kunna översättas till papegojeoperationen, för den syftar just till att media som en papegoja bara ska upprepa vad de blivit itutade, och till att sedan den därmed hjärntvättade befolkningen ska göra likadant. Jag nämnde inblandade organisationer i ett par bloggningar år 2006, "Med Sverige i tiden - eller Politisk Idiot?", "Information Clearing House: Bush har torterat amerikaner sedan 2002". På engelska heter operationen Operation Mockingbird.

"It is also so that what may be called brainwashing is specified as a crime against humanity." (Ola Alexander Frisk i "Today I have Reported to The Prosecutor of the International Criminal Court about the Ongoing Crimes Against Humanity Committed by the Network or the Cartel of the Academic tradition", 2 november 2015.) Det är givetvis även ett människorättsbrott när en hjärntvättad tjänstemannakader används som medborgarsabotörer gentemot människor som lyckats självavprogrammera sig ur hjärntvätten. Var och en, tjänsteman eller vem som helst, som när han/hon uppmärksammas på att han/hon bryter mot andra människors oförytterliga rättigheter då uppriktigt bättrar sig ska givetvis förlätas. De onda cirklarna (se denna länk och betänk konsekvenserna) måste brytas! Den mest förslavade blir den som inte bättrar sig:

"Det är möjligt att begå orätt mot Individ, och de som rider Kollektivet använder nu Kollektivet till att låta dem begå dessa orätter. Detta korrupperar ytterligare Kollektivet, som nu fullständigt kan förslavas." (Stycket "Den verkliga konflikten" i texten ""Makt är rätt".)

Roy Andersson skrev år 1995, uppdaterad 1997 och 100 sidor tillagda 2009, en bok "Vår tids rädsla för allvar", som Dennis Töllborg i sin senaste bok varmt rekommenderar. Den som inte hycklar att den inte bryr sig blir anklagad för överdrivet ego. Men problemet med att 'inte bry sig' är att de egna högre känslorna dövas, att det som ovan nämnts ytterligare korrupperar. Medan den som tar sig själv på allvar övar sig i självrespekt och i respekt för andra.

Bjuder till sist på detta fina citat, som för den som läser mycket noga avslöjar rundgångsfundamentalismen i det som beskrivs. Jag tänker särskilt på citatet av Anna Christensen i sista stycket om utanförperspektiv på rättsordningen.

Personalkontroll och andra av Töllborgs texter finner man via <http://blankettbanken.se/stellabianca/>.

"Avhandlingens genomgående tema är att rätten i vissa sammanhang kan användas för att ge felaktiga verklighetsbilder, varvid man kan lyckas uppnå acceptans för ett visst förhållande. Acceptansen uppnås i så fall på felaktiga premisser. Med detta tema som utgångspunkt är det, för att kunna fastställa den påstådda skillnaden, nödvändigt att dels precisera lagtextens manifesta innehåll, dels presentera författningstextens reella genomslagskraft. Så vitt avser den första uppgiften är det möjligt att göra en sådan bestämning genom användandet av vad jag i detta sammanhang vill kalla en extensiv rättsdogmatisk metod. Detta innebär att jag — så långt möjligt — i första hand använt mig av traditionell rättsdogmatisk metod, varvid rättsregelns semantiska innehåll starkt betonats. Ledstjärnan har därvidlag varit den av Stig Strömholm uttryckta tolkningsrekommendationen för en modern juridisk tolkningslära: ". . . den för medborgarna i gemen tillgängliga 'normalspråkliga' lydelsen i lagar och författning som regel — . . . — får tillhandahålla de yttre gränserna kring tolkningens resultat." [2] Tolkingen har därefter kompletterats med framför allt uttalanden i offentliga utredningar, riksdagsdebatter samt, i viss utsträckning, uttalanden i massmedia av kvalificerade politiker. Tanken har varit att detta angreppssätt skapar möjlighet att fastslå vilken verklighetsbild lagtexten har givit den intresserade medborgaren. Uttryckt på annat sätt kan man säga att avsikten varit att söka fastställa med vilket innehåll regeln marknadsförts. Därmed kommer metoden att skilja från traditionell rättsdogmatisk metod, dels vad gäller syftet — här är fråga om att fastställa en verklighetsbild, inte att stanna i "börats värld" — dels när det gäller materialet. Under föregående rubrik redovisas grunden till att syftet med undersökningen kommit att bli ideologikritiskt. Genom denna syftesbestämning har den traditionella rättsdogmatiska

metoden kommit att mista sin omedelbara relevans. Grunden härtill står närmast att finna i det förhållandet att rättsdogmatisk metod förutsätter ett inomperspektiv. Anna Christensen har på ett belysande sätt utvecklat denna nödvändighet: "Ideologikritik innebär alltid ett utanför-perspektiv på rättsordningen. Rättsordningen undersöks som en objektiv struktur och inte utifrån rättsordningens och aktörernas interna förståelse av sig själv(a). Rättsdogmatiken däremot (liksom all annan dogmatik) innebär att man måste acceptera rättsordningens eget interna perspektiv. Rättsdogmatiken innebär argumentation inom systemet på basen av den verklighetsuppfattning och de mer eller mindre fixerade värdepremisser som är accepterade inom systemet . . . Rättsdogmatiken är en form för rationell argumentation inom systemet. Själva grundförutsättningen för rättsdogmatisk verksamhet är det minimum av förtroende för lagstiftaren som består i att uttolkaren utgår från att lagstiftaren vet vad han gör och menar vad han säger. Det finns plats för kritik och olika meningar inom systemet, men kritiken får inte gå så långt att den ifrågasätter systemets självbild och grundläggande värdepremisser. Man kan inte argumentera inom ett system och samtidigt hävda att systemets aktörer inte vet vad de gör eller menar vad de säger. Vill man argumentera inom ett system som innehåller ideologiska förvrängningar, måste man antingen vara aningslös eller undertrycka de insikter man har om de ideologiska förvrängningarna. Kan eller vill man inte det, får man lämna systemet, och man hamnar då i ideologikritiken som ett vetenskapligt förhållningssätt vare sig man vill eller inte. Rättsdogmatik och ideologikritik kan alltså inte förenas. Det är fråga om två skilda vetenskapliga paradigmer, som det numera heter. Ideologikritiken stör den inlevelse och djupa interna förståelse av rättssystemet, som utgör en förutsättning för en verkligt god rättsdogmatisk argumentation. Inslag av ideologikritik medför också att systemet tappar i förtroendet för rättsvetaren i hans egenskap av dogmatiker och hans rättsdogmatiska argumentation får därmed inte samma genomslagskraft inom systemet, som den annars skulle ha haft. Omvänt framtvingar det rättsdogmatiska förhållningssättet en anpassning till systemets premisser, som gör det omöjligt att kritisera systemet utifrån på ett djupgående sätt." [3] (Töllborg, Dennis, Personalkontroll. En ideologikritisk studie kring den svenska personalkontrollkungörelsen (1986), s. 26-28.)

Dennis Töllborg är Professor i rättsvetenskap/JD, full universityprofessor in legal science, STIAS Fellow, Financed by Torsten Söderbergs Stiftelse Gothenburg Research Institute (GRI), University of Gothenburg, Sweden.

— LegeNet Holistisk detektivbyrå

//

Inlagd av LegeNet Holistisk detektivbyrå i Demokratiskt arbete, Rättsstaten, Gemensam berättelse / myt, Demokrati, Rättvisa, Andligt uppvaknande, Global rättvisa, Förlåta, Fångar i systemet, Mänskliga rättigheter, Indoktrinering & hjärntvätt, Civilisationskritik, Bekvämlighetsneuros, PsyOP kl 19:40

Sunday, December 13. 2015

Skapade kriser, istället för verkliga lösningar

Först lite bakgrund, i denna förklarande kommentar har jag lånat några av formuleringarna från advokat Hans Kindstrands utmärkta text "Grundlagen — Samhällskontraktet" från 2015-12-07:

Inlagd av LegeNet Holistisk detektivbyrå i Grundlagen, Rättsstaten, Terrorismen, Regeringsterrorism, Rättvisa, Frihet, Mänskliga rättigheter kl 13:09